

Маја Стојанац

ЛЕТО

1.

живиш међу медвеђим костима
храниш се зрневљем
пред спавање
пљувачком отапаш окове
уместо молитве
срцем чистиш ножеве
ово је мрачна басна

добро дошли у нови дан

2.

у летњем јутру бундева
потпуно глатке текстуре
зеленим прошарана и мала
то није твој стомак не гледај
ваздух вибрира од инсеката
радио-аларма
сирена и топлог ветра
лифт се непрестано отвара и затвара
отпадају трачице фасаде
негде
не тако далеко
испод мирне воде
људска тела посматрају
заборављени рептили
на топле бобице шипка
ваздух се кружно таложи
земља се меко зноји
у седефном паралелизму
сија опна спорог инсекта
дијамантска сунчана жаока
лепи се уз хладно месо
у црном гламуру
пред очима нестаје
чврсти жуђени наратив

сипина кост у слаткастом ваздуху
окреће се
губи се јасна структура
зар не постоји
зар нигде не постоји
увезана композиција

3.

чуј неко у пролазу звони

ускоро ће почети киша
и опет ћеш бити сама
и ножеви ће на под пасти
и звук ће почети да гори

гори

у мраку
твоје име моје име
спаја се с уназад изговореним
именима предака
срце слова лако сажима
хвата дах стиска и отпушта
оргазмично као насилне
убојите ударе таласа
ритмично као земљане наносе
бесне потресе
о стене о тела
о ветар

нестаћемо у шкољке и ситно камење

4.

накупљени мрак грохотом се смеје
и цепа постељину варљивим
тракама светла
материја се разлаже и нестаје
затим стапа у једну целину
више не знам да ли си ту
или иза
слика се изоштрава и разлива
меморија текстила васкрсава

свежа биљна материја струји
 да ли то учествујемо у рођењу
 гласова знакова
 присуствујемо малој смрти
 језика који се обнавља
 у шкргама
 израњаш као варварин
 из моје зелене коже
 и лако тонем у сан

у сну смо недостижни

спокојни као ластавичја гнезда у шталама
 размекшани као шљиве на сунцу

на јави смо дивљи од самоће

5.

на суседној тераси неко отвара пиво
 кроз ајнфорт одјекују кломпе
 кафа је скувана и мушема се полако загрева
 на њој су твоје руке
 стогодишња клешта речног рака
 вољени зраци склопљени
 око мог ружичастог зглоба месеца
 око мог зеленог меса
 мојих црвених ноктију
 моје брашњаве косе

лед се у чаши отопио
 влага је прионула уз твоје беоњаче
 шушкаво и лако

6.

сунце је у зениту и лето се устоличило

подне је пустило своје рогове
 подигло главу
 и погледало нас

УВЕЛИЧАНО

свеже асфалтирана улица
у мајско подне
неко кува паприкаш
волан од хиљаду степени
топи колајну од сребра
пре почетка пијачног дана
градом крстаре трговци
и шушка кисела вода
и плућа раздире катран
и *сшаро* *иво*жђе кујујемо
Свети Ђорђе изнова убија аждају
у рејону провинцијске школе
време је стало
под шахтом дишу звери које не знамо
поглед птице са крова
заустављен у ваздуху
на дечјем ластишу
усирена крв

када дођем кући свађаћемо се
или играти шах

КОНФАБУЛАЦИЈЕ

зарониле смо у шуму топола
са торбама пуним зрневља
на сваки корак
небо су окретале уморне птице
ти ходаш и шутнеш јабуку
у којој је остао дечји зуб
од оштрине ваздуха
ноздрве су се пуниле
сукрвицом
ступиле смо свечано
у мирис муља

потргане хаљине
иза нас
у води се праћакала
смрт

ударала је махнито
рукама по води

не

зарониле смо у шуму топола
ноздравама је струјао мирис
влажног грања
птице су нам њушиле месо
њихова глад ствара звук
што вибрира у стомаку
стакло на наочарима је напрсло
крошње су сакриле небо
преполовила си кришку хлеба
и слика се удваја

и ти ниси нестала

идемо тамо где нам је закопана
постељица
идемо тамо где живе
крилати пужеви
пићемо сок од боровница
из великих златних пехара
док из њих не изађе
угојено рибље око
са њега спада свила
купимо је у наборе хаљине
и разливамо по крову
нека прекрије све куће
у којима спавају
болесне девојчице
нека прекрије све куће

на пола корака
застајеш

у даљини чујеш дивљи смех
неко иза нас плускао је по води